

1

De rommel die ik 's ochtends aantref herinnert me eraan dat ik niet meer alleen ben. Amanda is terug, ik kijk om me heen en struikel over haar sporen: op de armleuning van de bank het bord met een half opgepeuzeld stuk brood, het glas met nog een restje erin. De deken ligt opgefrommeld in een hoek, naast het op de kop gelegde boek dat op nog steeds dezelfde pagina's openligt.

De laatste tijd is mijn slaap minder licht, ik hoor haar niet door het huis lopen. Alleen af en toe, als ik me op mijn zij draai, voel ik haar late stappen doortrillen in mijn slaapkamervloer.

Ik weet niet hoe laat ze wakker wordt. Ik drink mijn koffie, zet de koekjes en de enige mok die nog uit haar tienertijd over is op tafel. Door het raam valt de zon erop, beschijnt de koe met een pluk gras in zijn mond.

Ik laat het lege kannetje op het fornuis staan, een hint om te zeggen: warm melk op. Ze kan het restje koffie dat nog in

het moka-koffiepotje zit erbij doen of alles negeren. Misschien waardeert ze mijn geste of ergert het haar dat ze als kind wordt behandeld.

Haar werktijden begrijp ik niet, als ik het al werk kan noemen, op haar komen en gaan is geen peil te trekken. Elke vraag erover irriteert haar. Ik probeer haar bij de maaltijden tegen te komen.

Ik check of er nog iets voedzaams in de koelkast ligt, mocht ze het ontbijt overslaan. De volmaakte eierschalen stellen me gerust. Ze blijft mager, die dochter van me.

Ik raap schoenen en sloffen op van het tapijt, breng de bank op orde. Ik zou me schamen als er iemand kwam en de boel zo aantrof. Onder de deken ligt Amanda's telefoon, hij staat uit.

Ik kan gaan. Vandaag ben ik bij opa, schrijf ik voor haar op een briefje. Ik zet het tegen de vaas met gele tulpen. Ik teken er een hartje bij dat ik meteen weer doorkras.